

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ 'Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάξμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοκὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμ., ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΝ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 30. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τριμηνίος δραχ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσεια διατριπ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει
τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελήνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΑΙΔΕΥΤΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδηότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Ἐρμούδου ἑριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ὀκτωβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 44

ἈΝΤΙ τοῦ σημερινοῦ, τὸ ἐρχόμενον
φύλλιδιον θὰ εἶναι δωδεκασέλιδον καὶ
θὰ ἔχη τὴν 35ην Κυριακὴν.

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— "Δο! ἔκαμε ὁ Ποῦμ-Ποῦμ... Μί-
στερ Πατατούκ, θέλησες νὰ μὰς ἀφι-
σεις ἔτσι σκληρὰ! "Α, ὄχι, μίστερ Πα-
τατούκ, δὲν ἀφίνου ἔτσι τοὺς φίλους!

Οἱ παλιότεροι εἶχαν τοῦτο τὸ καλὸ:
ὅτι ἔκαναν τίς δουλειὰς τους γρήγορα,
καθὼς ἔπερναν γρήγορα καὶ τίς
ἀποφάσεις τους.

Χωρὶς κανένα διαταγμὸ, ὁ
Ποῦμ Ποῦμ ἔπιασε τὸ σκοινί,
ποῦ κρεμόταν κάτω ἀπὸ τὴν
ναυαγοσωστικὴν βαρκούλα, καὶ
ἄρχισε νὰ κατεβαίνει.

Οἱ ἐπιβάτες κοίταζαν περιερ-
γοὶ καὶ ὁ πλοίαρχος Μάριος ἔ-
δαλε τίς φωνές:

— Μὰ τί κάνει αὐτὸς ὁ πα-
λαβός; Θὰ πέσει καὶ θὰ σκο-
τωθεῖ!

Μὰ στὸ μεταξύ, ὁ Ποῦμ-
Ποῦμ εἶχε φτάσει στὴ βάρκα,
εἶχε ἀδράξει ἀπὸ τὴ ζώνη ἕνα
σῶμα καὶ τὴν βγάλε ἔξω ἀ-
πὸ τὸν κρυφώνα του.

— Ἀφήστε με! Ἦ' ἀνεβῶ μό-
νος μου! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ
τοῦ Πατατούκα ποῦ παρακα-
λοῦσε.

Ὁ καπετὰν Μάριος κοίταξε
τώρα μὲ πολλὴ περιέργεια τὸ
κατέρθωμα τοῦ ἐπιβάτη, ποῦ
σκαρφάλωνε μὲ τὸνα χέρι
μοναχά, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο κρα-
τούσε κρεμασμένον τὸν Πατα-
τούκα, μισολιποθυμημένον ἀπὸ
τὴν τρομάρα του.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες εἶχαν μα-
ζευτεῖ στὸ κατάστρωμα καὶ πα-
ρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὸ
δυσκολὸ ἀνέβασμα τοῦ κλάουν.
Τέλος ἀκούστηκε μὴ φωνή:

— Ἔτοιμος!

Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ συνήθιζε αὐτὴ τὴ λέ-
ξη πάντοτε, ὅταν τελείωνε ἕνα δύσκο-
λο γύμνασμα στὸ τσίρκο. Καὶ τὸ τσι-
ρινὸ τοῦ γύμνασμα ἦταν βέβαια πολὺ
δυσκολώτερο ἀπὸ πολλὰ ἄλλα.

Εἶχε ἀνεβῆ στὴ ναυαγοσωστικὴ βάρ-
κα καὶ ἀπὸ κει πῆδησε στὸ κατάστρω-
μα καὶ ἄφισε τὸ βεγρῶτατο φορτίο του
μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Μοκοκό.

Χειροκροτήματα ἀκούστηκαν ἀπὸ
παντοῦ. Ὁ Ἡρακλῆς, χωρὶς νὰ χάσει
λεπτὸ, ἄρπαξε τὸν Πατατούκα καὶ τὸν
ἔστησε ἰσόρθο, φωνάζοντάς.

— Στὴ φυλακὴ, λιποτάχτη! Δεκα-
πέντε μέρες στὴ φυλακὴ!

Τὸ βαπόρι εἶχε ξεκινήσει πρὶν ἀπὸ
λίγην ὥρα, καὶ ἀκούγόταν τώρα ἡ ἡ-
χηρὴ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου Μάριου, ποῦ
καλωσόριζε τὸν πρίγκιπα Μοκοκό καὶ
τὴν Ἰολέ.

— Καλημέρα, μαυρουκάκια! ἔλεγε
μὲ τὸ συνηθισμένο του κέφι ὁ θαλασ-
σινός. Ἐλάτε νὰ μὲ φιλήσετε, εἶμαι
ἕλος χαρὰ ποῦ σὰς ξαναβλέπω.

Περὶττὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὰ δύο παιδιὰ
φίλησαν μ' ἕλη τους τὴν καρδιά τὸν
κλὸ πλοίαρχο.

— Ὅστε, ἐξακολούθησε ἐκει-
νος, γυρίζετε, βλέπω, στὴν πα-
τρίδα σας! Καὶ μὲ τρανὴ πα-
ρέα... Μὰ δὲ μοῦ λέτε, τ' εἶ-
ναι ἔλοι αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ
ποῦ ἔχετε μὲξί σας; Κι' αὐτὸς
ὁ παλαβός, ποῦ σκαρφάλωσε
στὸ σκοινί, καὶ αὐτὸς δικὸς σας
εἶναι;

Τότε ὁ Μοκοκό οὐστήσε στὸν
πλοίαρχο τὴν ἀκολουθία του
καὶ ὁ Ἡρακλῆς δὲν παράλειψε
καὶ πάλι νὰ δώσει στὸν πλοί-
αρχο τὴν κάρτα του μὲ τοὺς
πολλοὺς τίτλους του.

Ἦτοτε ὁ Αὐγουστός διηγῆ-
θηκε σύντομα τὴν ἱστορία τοῦ
Μοκοκό καὶ ὁ καπετάνιος ψιθύ-
ρισε:

— Κακόμοιρο παιδί!

Μὰ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγ-
μὴ τὰ μάτια του ἔπεσαν ἀπά-
νω στὸν Πατατούκα, καὶ ὁ ἔξυ-
πνος ναυτικὸς γνώρισε, μέσα
στὰ στρατιωτικὰ ρούχα, τὸν
παλιὸ καθηγητὴ μὲ τὴν ρεντεγ-
κότα καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο.

— Καλέ, γιὰ στάσου! εἶπε.
Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ σοφὸς δόκτο-
ρας; Βρέ, καλῶς τίς παιδιές μας
γνωριμίες!

— Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ τί κακὸ
ἔκαμε ἔμνενα Πατατούκας, εἶπε
τότε ὁ Μοκοκό.

«Μὲ τῆλο κρατοῦσε τὸν Πατατούκα...» (Σελ. 385, στ. α').

—“Ω, δέν ἀμφιβάλλω, ἔκαμε ὁ κα-
πετάνιος. Τὸν εἶχα νοιώσει ὅτι ἦταν
ἐκπνός νὰ κάμει κάθε λογῆς παλιαν-
θρωπιὰ.

Τότε ὁ στρατηγὸς σηκώθηκε κ' εἴ-
πε προσταχτικά:

— Στὴ φυλακὴ, λιποτάχτη!

Κι' ὁ Πατατούκας χάθηκε γρήγορα-
γρήγορα στὴ σκάλα, ποὺ ἔβγαζε στ'
ἀμπάρι.

Ὁ πλοίαρχος ρωτοῦσε ὁλοένα τὰ
παιδιὰ πῶς τὰ πέρασαν στὸ Παρίσι,
κι' ἐκεῖνα τοῦ τὰ διηγῆθηκαν ὅλα:
τὴν προδοσίᾳ τοῦ Πατατούκα, τὴν ἀ-

τις ἀκτῆς τῆς Γαλλίας, τῆς χώρας ὅ-
που εἶχ' ἔρθει γιὰ νὰ μάθει τὸν εὐρω-
παϊκὸ πολιτισμὸ. “Ὡ, ναί, πόσα δὲν εἴ-
χε μάθει τὸ ἀθῶο ἀφρικανόπουλο σ'
αὐτὸ τὸν τόπο!

Μὰ οἱ σκέψεις τοῦ Μοκοκό κόπηκαν
ἀπὸ τὴν ἐπίσημη φράση τοῦ Ποὺμ-
Ποὺμ, ποὺ εἶχ' ἔρθει νὰ ἐκτελέσει τὰ
καθήκοντα τοῦ Ἀδλάρχου:

— Τὸ πρόγευμα τῆς Αὐτοῦ Ὑψη-
λότητας εἶν' ἔτοιμο! εἶπε.

Γρήγορα ὁμοῦς ἄφισε τὴν ἐπίσημά-
τητα καὶ πρόσθεσε μὲ κέφι:

— Ἐλα γρήγορα, Μοκοκό, μὰς πε-
ριμένουν ἕνας σωρὸς ὄρατα πράγματα.

Μιά ὥρα!α
τοῦρα σο-
κολάτα καὶ
κάτι τρούφ-
φες! . . .

Κι' ὁ Μο-
κοκό κατέ-
θηκε στὴν
τραπεζαρία
καὶ κάθησε
στὴν πιὸ τι-
μητικὴ θέσι.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τὸ Καραβάνι ξουινῶ

Στὸ Σαιν Λουὶ, οἱ φί-
λοι μας βρῆκαν ἕνα
στρατιωτικὸ ποταμό-
πλοιο, ποὺ θὰ τοὺς πάει
ὄς τὸ Καγιέ. Ἀπὸ κεῖ
θ' ἀρχίσει ἡ κούρασι-
κὴ πορεία στὴς ἀφρικα-
νικῆς χώρας.

Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ φί-
λοι μας περνοῦν θαυμά-
σια. Βαπλώνονται στὴς
πολυθρόνες στὸ κατὰ-
στρωμα, κουβεντιάζουν,

χασμουριούνται ἀπὸ ταπειλιά. Κι' ὄχι
μόνο ἀπὸ ταπειλιά. Ἡ μεγάλη ζέση
τῆς Ἀφρικῆς ἔχει πειράξει τοὺς ἀμα-
θους Παρισινούς κ' ἰδίως τὸν χοντρὸ
Ἡρακλῆ, ποὺ ἔχει χάσει πᾶ ὄλο τὸν
ἐνθουσιασμὸ του.

— Τόπος κ' αὐτὸς μιὰ φορὰ! μουρ-
μουρίζε, ἀφουγγίζοντας τὸ μέτωπό του.
Στοιχηματίζω ὅτι γάνω μιὰ λίτρα βάρ-
ους κάθε ὥρα!

Ὁ Ποὺμ-Ποὺμ ὑπόφερε τὴ ζέση
χωρὶς νὰ γυρινιάζει. Μάλιστα εἶχ' ἔ-
τοιμάσει τὸ καλάμι του καὶ φάρσνε
ἀπὸ τὸ κατάστρωμα. Μὰ φαίνεται ὅτι
τὰ ψάρια τοῦ Σενεγάλη περιφρονοῦσαν
τρομερὰ τ' ἀγκίστρι του, γιατί ὁ κα-
λὸς καλιάτσος δὲν εἶχε σηκώσει ὡς
τὴν ὥρα τίποτα!

Ὁ Αὔγουστος, σοβαρὸς πάντα, κα-
θόταν καὶ μελετοῦσε ἕνα χάρτη τῆς
χώρας, ποὺ τὸν εἶχε ἀγοράσει στὸ
Σαιν-Λουὶ. Ναί, ἀλλὰ ποῖος εἶναι ὁ
παχουλός κ' ἀεικίνητος αὐτὸς ἀνθρω-

πᾶκος, ποὺ κουβεντιάζει μαζί του; . . .
Δὲ γίνεται νὰ γελαστοῦμε: εἶναι ὁ
πλοίαρχος Μάριος!

Μὰ πῶς ἀραγε ὁ καλὸς θαλασσινὸς
βρίσκεται τώρα στὸ ποταμόπλοιο τοῦ
Σενεγάλη, διευθυνόμενος στὸ ἐσωτερικὸ
τῆς Ἀφρικῆς;

Καθὼς θυμάστε, ὁ πλοίαρχος εἶχε
ἀκούσει μὲ προσοχὴ τὰ σχέδια τῶν
φίλων του. Κι' εὐθὺς τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα:

« Δὲν πηγαίνω μαζί τους, νὰ περά-
σω τὴν τρίμηνη ἀδεία, ποὺ μοῦδωσε
ἡ Ἐταιρεία; Γιατί νὰ μὴ γνωρίσω κα-
λύτερα αὐτὴ τὴ χώρα, ποὺ δὲν ξέρω
παρὰ μόνο τις ἀκτῆς τῆς; »

Κι' ὁ ναυτικὸς δὲν ἔχασε καιρὸ.
Μόλις βγῆκε στὸ Σαιν-Λουὶ, πήγε
στὸ ὄμοκατάστημα τῆς Ἐταιρείας καὶ
διευθέτησε τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀδείας του.

(Ἀκολουθεῖ) Μ.Υ. Δ. ΣΤΑΞΙΝΟΥ ΟΥΛΑΟΣ

Η ΘΥΕΛΛΑ

Σὲ λίγο ἡ μπόρα ξεσπάει ἀκράτητη.
Οἱ ἀστραπεὶς γράφουν φωτεινὰ παρά-
δοξα σχήματα στὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ,
οἱ κεραυνοὶ ξεσποῦν κάθε στιγμήν μὲ
μανία καὶ τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ τρέχει
ὀρηκτικὸ, νὰ χύνεται στὰ σπαρτὰ σὰ
νὰ δειλάζουν ἀπέραντες, τέρστιες στέρ-
νες καὶ νὰ φουσκώνει τὰ στενά, φιδω-
τὰ ποτάμια τοῦ κάμπου.

Καθὼς στέκομαι καὶ βλέπω τὴ θύ-
ελλα, προφυλαγμένος στὴν κόχη μου,
καὶ στοχαζόμεαι τι καλὰ ποὺ θὰ εἶναι
τὴν ὥρα τούτη κοντὰ σὲ μιὰ πυροστιά
μέσ' στὰ ζεστὰ χωριατόσπιτα, ἀκούω
δίπλα μου μιὰ πονεμένη, ξεσκισμένη
φωνὴ νὰ μὲ καλεῖ. Στρέφω καὶ βλέπω
στὸ διπλανὸ κλαδί ἐν' ἄλλο πουλί,
θαρρῶ μιὰ τσίχλα, μὲ χτυπημένη τὴ
φερούρα βαριὰ ἀπὸ σάβγια, γεμάτη
αἱματὰ καὶ γδαρούματα τρομερὰ. Εἴ-
ταν ἀτυχη ἢ κακομοῖρα πολὺ, πάρα
πολύ ἀτυχη. Ἀνάμεσα σὲ θρήνους καὶ
σὲ στεναγμούς μου διηγῆθηκε τὴν ἱ-
στορία τῆς, μοῦ εἶπε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ
ἔγινε λίγη ὥρα πρὶν κάτω στὸν κάμπα.
Χαλασμός θεοῦ: πέρασαν ἔξη κυνηγοί,
μὲ τὰ σακκοῦλια γεμάτα πουλιά, μὲ τὰ
ὄπλα ὀρθά, ἔτοιμα νὰ βρῆσουν στὴν
ἀράδα. Ἡ τσίχλα ἔτυχε νὰ πάει ἐπί-
σκεψη σὲ μιὰ φλαμυριά, στὴν ἑαδέρ-
φη τῆς. Εἶπανε πολλὰ, ἔμαθε ὅλα τὰ
μαντάτα τοῦ κάμπου, ἀκόμα καὶ γιὰ
τὸ γελᾶδι ποὺ τὸ σκότωσε τὸ τραῖνο
ψηλά, ἀπάνω στὴ δημοσιὰ, καὶ ποὺ ἡ
τσίχλα ἢ ἑαδέρφη τῆς τῶχε δεῖ μὲ τὰ
μάτια τῆς νὰ μουκινιζε φοδερὰ καὶ
νὰ πέφτει μὲ τὰ πλευρὰ σακατεμένα
καὶ τὴν κοιλιὰ ἀνοιγμένη σὰν ἕνα πη-
γάδι σιχαμερὸ. Μὰ ὅταν γύριζε στὴ
φωλιά τῆς, ἔτυχε νὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ
μέρη ἐκεῖνα οἱ ἔξη κυνηγοί. Τοὺς εἶδε,
τρώμαζε, θέλησε νὰ γυρίσει πίσω, μὰ
ἦταν ἄργά. Δυὸ τὴ σημάδεψαν, ὁ ἕνας

τὴν χτύπησε στὸ φτερό. Ζαλισμένη,
ἀφηγιασμένη ἀπὸ τὸν ἀφόρητο πόνο,
αἰσθανόταν πῶς δὲν εἶχε πᾶ τὴ δύνα-
μη οὔτε νὰ πετάξει οὔτε νὰ σταθεῖ
πουθενά' μολοντοῦτο κατὰφερε καὶ πι-
άστηκε ἀπὸ ἕνα κλαδί, σὴνῆκε μὲσα
σὲ μιὰ κουφάλα καὶ περίμενε νὰ πε-
ράσει τὸ κακὸ. Οἱ κυνηγοὶ ἔρριξαν πάλι
κατὰ τὸ δέντρο δὲν τὴν πετύχανε
τούτη τὴ φορὰ. Ὁ ἕνας θέλησε νὰ ξε-
ναρρῖξει, ὁ ἄλλος τὸν ἐμπόδισε: «Μιὰ
παλιοτσίχλα κειδὰ-πέρα, δὲ βαρύνεσαι,
κτυμένη, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χα-
λάσεις τόσες ριζιές». Γιὰ νὰ μὴ χαλά-
σει τόσες ριζιές, γλότωσε ἡ ἀσημαντὴ
ζωοῦλα μιὰς ἀσημαντῆς τοίχλας. Μὰ
ἡ μπόρα ἦταν ἄλλη μιὰ κακοτυχία
καὶ σὲ τέτοια θέσι ποὺ βρισκότανε, σκέ-
φτηκε νάρθει κοντὰ στὸ κοτουράκι νὰ
τοῦ πεῖ τὸν καῦμὸ τῆς ὥς που νὰ πά-
φει ἡ βροχὴ.

Συλλογίστηκε στὴ στιγμή πῶς θὰ
ἔπρεπε νὰ τῆς φανῶ εὐχάριστος, νὰ
τῆς δείξω ὅλη μου τὴ συμπόνια, νὰ
τῆς φροντίσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά
τὴν πληγῆ. Αὐτὴ μ' εὐχαρίστησε μ'
ἕνα τέτοιο γλυκὸ τρόπο, ποὺ ἀκόμα
δὲν τὸν ξεχνῶ. Κ' ὕστερα, μιὰ ποὺ
βρεθήκαμε μαζί καὶ μιὰ ποὺ ἡ φωλιά
τῆς ἦταν κάμποσο μακριὰ ἀκόμα, σκε-
φτήκαμε νὰ κατέσουμε στὸν κάμπα
μόλις σταματήσει τὸ νερὸ, καὶ νὰ κοι-
τάξουμε νὰ βουλευτοῦμε σὲ κάνα κιού-
γκι, σὲ κάνα περβάζι ἢ σὲ κάνα φεγ-
γίτη στὰ χωριατόσπιτα. Ἡ βροχὴ ἐξα-
κολουθοῦσε ἐκνευριστική. Μὰ στὸ τέ-
λος τὰ νέφη σκίστηκαν σὰν ἀπὸ ἕνα
μυτερὸ λεπτίδι, ἕνα ποταμίσι γαλάζιος
αἰθρίας πέρασε ἀνάμεσά τους κ' ὁ
κάμπος ἄρχισε ν' ἀνασαίνει ἀπὸ τὴ
νεροποντή. Τινάξαμε τὰ τρία φτερά
μας (τὸνα τῆς τσίχλας ἦταν πληγω-
μένο) καὶ ξεκινήσαμε γιὰ χαμηλά.

ΠΑΛΙΟ ΘΥΜΗΤΙΚΟ
Μιὰν ἐνορία ἦταν, —μιὰ
φορὰ,—ζωσμένη γιασεμιά,
κ' ἦταν—στοῦ δρόμου τὰ μισά—
πλατεῖα καὶ φράγμιση ἐπιλησιά.
Κι' ἦταν ὁλοῦθε γαλανὸς
ὄλο οὐρανός, ὄλο οὐρανός,
κ' ἦταν χυμένο ἕνα γλαυκὸ
μέγα, βαθύ, παθητικὸ.
Καλοκαιριὸς Σεπτεμβριανέ,
γιορτάσιμες καθημερινές . . .
κ' ἔκαιζαν τ' ἄσπρα κοπανέλλια . . .
νότες, λαλιές, φωλιές καὶ γέλια,
Αυλοῦδρια, —δέσιμες φλογερές—
τῶν ἀρρωστων παιδιῶν χαρές.
Κ' ἔλαμπαν πλαί μου, στὰ σφαιροῖδια,
ἀνθια, βερνίκια καὶ παιχνίδια.
Κ' ἦταν ἀκόμα πιὸ πολλά,
πιὸ πάνω ἀπ' ὅλα, πὸ καλὰ,
κ' ἀφαιρεμένα, ἐκστατικά . . .
—ἦταν τὰ πρῶτα μυστικά.
ΓΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΑ.
Ὅσο ἡ φωτιὰ ἐκεῖνη φάνηκε ἀπ' ὅλη τὴν πόλη καὶ τότε πᾶ δὲν ἔμεινε
ἀμφιβολία πῶς οἱ ληστὲς μὲ τὰ παιδιά ἦταν ἀκόμα στὸν Προφήτ' Ἡλία.
Ἄρχισε λοιπὸν ἡ πολιορκία. Τὰ στρατεύματα δηλαδὴ περικύκλωσαν σιγά-
σιγὰ τὸ λόφο. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πῶς δὲν τολμοῦσαν νὰ κάμουν «ἐφοδο»
καὶ νὰ τὸν κυριέψουν, ἀπὸ φόβο μὴ σφάξουν οἱ ληστὲς τὰ παιδιά! Ἦθελαν
μόνο νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ παραδοθοῦν ἕμα ἔβλεπαν τὰ στενά. Γιατί βέβαια
κ' οἱ ληστὲς, ὅσοι κ' ἂν ἦταν, δὲ θάχαν τὸ θάρρος νὰ κάμουν «ἐφοδο» σὰν
τοῦ Μεσολογγίου, νὰ σπάσουν τὴ στρατιωτικὴ ζώνη καὶ νὰ φύγουν μὲ τοὺς
αἰχμαλώτους των στὰ βουνά. Ἔτσι οἱ πολιορκητὲς ἔρριξαν μόνο λίγους πυρο-
βολισμούς στὸν ἀέρα,—μὰ καὶ ποὺ ἄλλοῦ μποροῦσαν νὰ ρίξουν ἀπὸ κει-κάτω;—
κ' ἄφισαν κάμποσα σάλπισματα, ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ ληστὲς πῶς
ἦταν περικυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ καὶ πῶς δὲν ἔχαν σωτηρία. Τί θάκαναν
τότε; Θὰ σήκωναν λευκὴ σημαία νὰ παραδοθοῦν.
Μὰ ὁ ἀρχιλήσταρχος δὲν τὸ ἐνοοῦσε ἔτσι, ὄχι! Ἦθελε καὶ καλὰ νὰ πο-
λεμῆση. Κι' ἀφοῦ εἶδε τὴ στενὴ πολιορκία, πρόσταξε τὸ Φούσκα καὶ τὴ Φεβρο-
νία νάρχισουν τίς πετριές, δίνοντας πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα.
— Βαρῆτε τοὺς! τοὺς φώναξε. Μὴ φοβᾶστε! Εἶναι δειλοί! Θὰ τὸ σκά-
σουν κ' αὐτοί! Ὅπου φύγει-φύγει!
Κι' ἄρχισαν οἱ πετριές, μὲ χέρια καὶ μὲ σφεντόνες.
Στὰ σκοτεινά, τὰ παιδιά δὲν ἔβλεπαν βέβαια ποὺ χτυποῦσαν. Πολλὲς ὅμως
πέτρες κατὰ τύχη βρῆκαν στρατιώτες. Κι' αὐτὸ τοὺς ἔκαμε νὰ πονέσουν, νὰ

θυμώσουν, νάνεβουν πάρα
πάνω στὴς πλαγιές τοῦ λό-
φου καὶ νάρχισουν τουφε-
κιές. Ἄλλα καιμιὰ σφαί-
ρα δὲν ἔβρισκε τὰ παιδιά,
προφυλαγμένα ἐκεῖ στὴν
κορφὴ, πίσω ἀπ' τὸ τειχά-
κι. Κι' αὐτὸ ἔκαμε τὸ Μπέ-
μπεθ ἀκόμα πιὸ τολμηρὸ.
— Θὰ τοὺς κάψω τοὺς ἀνγνδρους! φώναξε.
Κι' ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὸ μεγάλο σχέδιο ποὺ εἶχε κάνει ὅταν ἀναβε τὴ
φωτιὰ.
Αὐτὴ εἶχε σχεδὸν σβῆσει. Ἐπαιρνε λοιπὸν ὁ Μπέμπεθ μισοκαμένα δαυλιὰ
καὶ ἔθρρυξε μὲ δύναμη πρὸς τὰ κάτω. Τὰ δαυλιὰ ἔσχιζαν τὸν ἀέρα μὲ σπάθες
καὶ μὲ φλόγες. Φόβος καὶ τρόμος κυρίεψε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παρακολου-
θοῦσαν ἀπὸ μακριὰ τὴ «μάχη» κ' ἐνόμιζαν πῶς οἱ τρομεροὶ ληστὲς ἔρριχναν
τώρα μπόμεψ! Μὰ κ' ἀπὸ τοὺς στρατιώτες ἀκόμα πολλοὶ φοβήθηκαν αὐτὴ
τὴ «φωτιὰ» κ' ἦταν ἔτοιμοι νὰ ὑποχωρήσουν. . . .
Ἄλλοι ὅμως θυμωσαν περισσότερο κ' ἀνέβηκαν πιὸ ψηλά στὸ λόφο, ἂν
κ' ὁ κ. φροῦραρχος κ' οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ πυροβολοῦν, ἀπὸ
φόβο πάντα μὴ σκοτώσουν «κανένα παιδί» . . .
Τὰ μισοκαμένα δαυλιὰ ὅσο ἔλειψαν κ' ὁ ἀτρόμητος Μπέμπεθ ἔξα-
νάρχισε τίς πετριές. Μὰ τότε ὁ στρατὸς τῆς πολιορκίας ἀνέβηκε ἀκόμα πιὸ
ψηλά στὸ λόφο. Γιατί δὲν ἦταν ἡ «φωτιὰ» νὰ τὸν φοβίζη . . .
(Ἀκολουθεῖ)
Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ"

Αγαπητοί μου,

ΚΟ μιά μεγάλη φίλη που ξέρει πολλά γράμματα και μιλεί πολλές γλώσσες. Παρατηρώ όμως πως συχνά δυσκολεύεται στην Ελληνική. Την ξέρει βέβαια· δεν μπορώ να πω πως δεν την ξέρει· μά και μιλώντας και γράφοντας, κάνει κάποιον λάθη, κάποιους ξενισμούς. Μιά μέρα τη ρώτησα πως συμβαίνει αυτό; Μή δεν είναι Ελληνίδα από μάννα κι από πατέρα; Μή δεν έσπούδασε τη γλώσσα της σαν κάθε παιδί γεννημένο και μεγαλωμένο στην Ελλάδα; Μή δεν έδιδάσκει και δεν διαβάζει καθεμιά Ελληνικά βιβλία, εφημερίδες, περιοδικά; Μή δεν πηγαίνει στο ελληνικό θέατρο; Μή δεν ζει τελοσπάντων εδώ και δεν ακούει γύρω της νόχτα-μέρα την ελληνική; Πως, μόνη αυτή, μεταχειρίζεται κάτι λέξεις, κάτι φράσεις, κάτι σχήματα, κάτι συντάξεις, που λες και μεταφράζει από γλώσσα ξένη;

— Έξω κι' εγώ; μου αποκρίθηκε, αφού σκέφτηκε κάμποσο. "Η γιαγιά μου, ή μητέρα του πατέρα μου, ήταν Γερμανίδα... Μά τί σημαίνει;... Την έχασα όταν ήμουν πέντε χρονών. — "Α, για στάσου! Μου φαίνεται πως το βρήκαμε. "Ως τα πέντε σου χρόνια έζησες μ' αυτή τη γιαγιά;... — Φυσικά. Αύτη με μεγάλωσε. — Κι' αυτή σε νανούρισε; — Ναι... Με νανούριζε πάντα... — Και βέβαια με γερμανικά τραγουδάκια... — Ναι... δεν ήξερε ελληνικά... Και μπορώ να πω πως ή γερμανική ήταν ή πρώτη γλώσσα που μίλησα. Νά το! Αυτό ήταν! Αυτό τα έξηγοσες όλα! Έκεινα τα πέντε χρόνια της ζωής της, που ή φίλη μου τα έξησε γερμανικά, δεν αναπληρώθησαν κατόπι ποτέ. Από τη γερμανίδα γιαγιά, με τα νανουρίσματα, με τα λογάρια των χαδιών και των παιχνιδιών, με τα τραγουδάκια του χορού, με όλα δσα λέμε για να κάμουμε να κοιμηθί, να γελάση, να χορέψη και να πρωτομιλήση ένα μικρό παιδί, ή φίλη μου έληξε πάρε με πρώτα γνωστικά μαθήματα, που της έμειναν ανεξάλειπτα κι' επηρέασαν τη γλώσσα της ζωής. Με άλλους λόγους; Ξεαντίας της ξένης γιαγιάς, ή Ελληνική δεν της ήταν ούτε της έγεινε ποτέ μ η τροδίδα χ τ η. Την έμαθε κατόπι, όταν ήταν πιά άργά. Γιατί το γλωσσικά ασθνήα της ελεγε μορφωθεί πιά γερμανικά. Και τέτοιο έμεινε πάντα. Βλέπετε λοιπόν τί μεγάλη σημασία

έχουν τα νανουρίσματα και τα τραγουδάκια; Μ' αυτά μαθαίνουμε τη γλώσσα μας. Κι' αν ή γλώσσα είναι το κυριότερο φυλετικό γνώρισμα, μ' αυτά γινόμαστε Έλληνες. Όταν τύχηνά μας λείφουν, όπως έλειψαν της φίλης μου, δεν γινόμαστε ποτέ. Η ελληνική μας γλώσσα διατηρεί τότε κάτι το ξενικό. Κι' ή σκέψη μας έπομένως, κι' ή ψυχή μας. Γιατί όπως, πολλές φορές, δεν έκπραζόμαστε σαν γνήσιοι Έλληνες, έτσι και δεν σκεπτόμαστε, και δεν αισθανόμαστε, και δεν καταλαβαίνουμε. Νά, ή φίλη μου! Πολλά ελληνικά πράγματα — το παρατήρησα πολλές φορές, — δεν τα καταλαβαίνει, δεν τα αισθάνεται σαν έμας. Π.χ. τα δημοτικά τραγούδια, τις λαϊκές παροιμίες κι' άπορεί πως τους βρίσκουμε τόσο ομορφιά ή έξυπνάδα... "Ολ' αυτά τα θυμήθηκα και τα σκέφτηκα, ξεφυλλίζοντας σήμερα ένα νιδθαλο βιβλιαράκι. Είμαι βέβαιος πως δεν θα συγκινούσε καθόλου τη φίλη μου. Έμένα όμως με κατασυγκίνησε. Γιατί ή γύρισε στην πρώτη μου παιδική ήλικία, γιατί μ' έκανε να ξανακούσω τα νανουρίσματα που μ' αποκοιμίζαν και τα τραγουδάκια που συνδευαν τα παιχνίδια μου. Τι καλοθύμητα λογάρια! Πόσα πράγματα μου ξαναφέρνουν! Και πως βρίσκω, τώρα που τα ξαναθυμάμαι και τα ξανακούω, πως αυτά είναι ή ρίζα και ή πηγή της γλώσσας που μεταχειρίζομαι σήμερα, ή βάση και το θεμέλιο του Έλληνισμού μου!... Το βιβλιαράκι αυτό είναι μιά συλλογή από «λαϊκά τραγούδια και παιχνίδια για πολύ μικρά παιδιά», διαλεγμένα από την κ. Εδδ. Άθανασούλα, το ταίρι μιας άλλης συλλογής που βγήκε πέρυσι από την ίδια, με τραγούδια και παιχνίδια για παιδιά κάπως μεγαλύτερα. Η Διάπλασι σάς μίλησε τότε για κεινο το βιβλιαράκι κι' ανατόπισσε μερικά από τα κομμάτια του. Αλλά το σημερινό. («Γύρω γύρω δλο!» είναι ο τίτλος του) μου φαίνεται ακόμα πιο όμορφο, συγκινητικό, υποδηλυτικό. Ακριβώς γιατί είναι «για πολύ μικρά παιδιά» κι' έχει τα πρώτα μας τραγούδια και παιχνίδια.

Κι' όλα αυτά, παιδιά μου, είναι πανελλήνια σαν τη δημοτική μας γλώσσα. Παντού, σ' όλα τα μέρη του Έλληνισμού, με μικρές διαφορές, με ασήμαντες παραλλαγές, τραγουδούν και παιζουν τα ίδια. Νά ένα πράγμα ακόμα που δείχνε την ενότητα της φυλής. Αυτό π. χ. — Το παιδί θέλει χορό. Τα βολιά δεν είναι έδω. "Όποιος πάλι και τα φέρει. Δώδεκα φλουριά στο χέρι! — Το λένε το ίδιο, χορεύοντας το μωρό, κι' έδω στην Άθήνα, και στην Πόλη,

και στην Άλεξάνδρεια, και παντού. Μόνο το «δώδεκα φλουριά» μπορεί ναλλάξη κατά τόπους. Στην πατρίδα μου π.χ. λέμε «πέντε τάλαρα». Κι' αυτή είναι ή διαφορά. Νά και το «τι θα κάνη το πουλί»:

Έδω θα κάτση το πουλί
Έδω θα κελαηδήση
Έδω θα στήση τη φωλιά
Κι' έδω... θα το φιλήση.

Ποιός δεν το ξέρει, απ' έσου κι' αν είναι; Ποιός δεν τίκουσε, ποιός δεν τήπε στο μωρό του αδελφάκι, αγγίζοντας κατά σειρά το μετωπάκι, τα φρυδάκια, τη μυτίτσα και το στοματάκι;... Έτσι, απaráλλαχτο, το λένε και στη Ζάκυνθο. Μόνο, που όταν ή γιαγιά ή ή νταντά είναι πιο άστυα, αγγίζοντας το στοματάκι, αντί να πη «κι' έδω θα το φιλήση», λέει: «κι' έδω... θα κουτσουλήση!» Και κάνει κάτι γέλια το μωράκι!... Αλλά να κι' ένα τραγουδάκι, που δεν έχει καμμία παραλλαγή:

Μιά φορά κι' έναν καιρό
Πήγε ή γάτα στο χορό
Και δέ χορεύε καλά
Και της κόψαν την ουρά!

Το βιβλιαράκι της κ. Άθανασούλα είναι κι' ωραιότατα εικονογραφημένο από την κ. Λυδία Μπερζέκ. Έδω π. χ. έχει αποπάνω τη γάτα, με το φιογκάκι της, που χορεύει με τα δυό κι' από κάτω την ίδια, που φεύγει με τα τέσσερα, με κομμένη ουρά και ξεφωνίζοντας... Πολλά τραγουδάκια έχουν και τη μουσική τους. Ένα χαριτωμένο τελοσπάντων βιβλιαράκι.

Σας ασπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**
ΚΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΣΑ

"Ο Πασάς έπρότεινε στο Χόντζα να μάθη το μουλάρι του γράμματα. Τούδωσε κι' εκατό φλουριά και το είπε: — Κοίταξε όμως καλά: αν σ' ένα χρόνο το μουλάρι μου δεν ξέρη να διαβάξη, θα σου πάρω το κεφάλι. Ο Χόντζας δέχτηκε και πήρε το μουλάρι στο σπίτι του... μαθητή. Μά ή γυναίκα του χάλασε τον κόσμο. — Τι άνοησία έκανες πάλι; το έλεγε. Νά χάσες το κεφάλι σου για εκατό φλουριά; Μπορεί ποτέ το μουλάρι να μάθη γράμματα; — Μην κάνης έτσι, γυναίκα, την ήσυχάζε ο Χόντζας. "Ως του χρόνου είπαμε. Και πάντα ός του χρόνου ένας από τους τρεις θαξίς πεθάνει. Η έγώ, ή ο πασάς, ή... το μουλάρι. Φυσικά, ο πονηρός Χόντζας έφρόντισε να φοφήση στο χρόνο το μουλάρι. Και κλαίγοντάς το στον πασά, του έλεγε: — Τί κρίμας!... Και πήγαίνε τόσο καλά το καϊμένο!...

ΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραδόν Νοση)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Και για σους ήθελαν να περάσουν από το Όστιγκάλιαντ στο Σαιρμλαντ και τανάπαλι, το ταξίδι αυτό φαινόταν πολύ επικίνδυνο, γιατί έπρεπε να περάσουν από στενά κι' άγρια μονοπάτια. Ούτε ένα δρόμο δεν μπόρεσαν να χαράξουν. Και μέσα σ' όλο το δάσος, δεν βρίσκόνταν μιά καλύβα που να μωρέση να βρη ήσυχο έ κουρασμένος οδοιπόρος, ενώ ήταν άφθονες οι σπηλιές για τάρχημα και για τους ληστές. Σιγά-σιγά όμως, στίς άκρες του δάσους, άρχισαν να χτίζονται μικρά χωριά και σ' ένα μέρος, το πιο άγριο απ' όλα, χτίστηκε ένα μεγάλο μοναστήρι όπου έ ταξιδιώτης μπορούσε να βρη ένα σίγαυρο καταφύγιο.

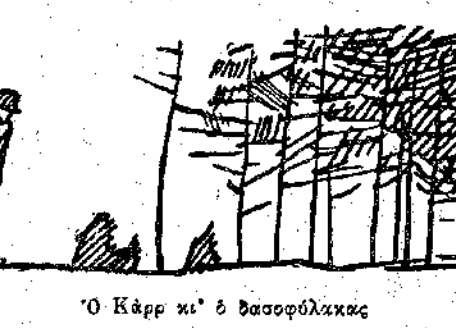
Πάντα όμως το δάσος εξακολουθούσε να ναι άγριο κι' επικρόβο, ως την ήμερα που ένας οδοιπόρος ανακάλυψε πως το βουνό έφρυβε σίδερο στα σπλάχνα του. Μόλις μαθεύτηκε αυτό το πράγμα μαζεύτηκαν σαν τα μερμήγκια οι άνθρωποι που ήθελαν να κατακτήσουν τον θησαυρό. Κι' ήρθε μιά μέρα που νικήθηκε το δάσος. Οι άνθρωποι έσκάψαν μεταλλεία κι' έχτισαν φάμπρικες κι' έκαναν φούρνους μέσα στο βουνό. Οι καρδονιάρηδες κι' οι ξυλοκόποι βρήκανε άφθονη δουλειά, κι' εκεί που ήταν άλλοτε σπηλιές, έβλεπε κανείς τώρα χωριά με έκκλησιες και με σχολεία. Κι' όταν οι άνθρωποι έγιναν κύριοι του δάσους, άρχισαν να το κατοικονομούν. Χωρίς κανένα σίκτο έφριχναν τα γιγάντια δένδρα για να τα κάνουν κάρβουνα. Δεν είχαν ξεχάσει το παλιό τους μίσος για το δάσος και τώρα φαινονταν σά να θελαν να το εξαφανίσουν εντελώς από τη γή.

Πά καλή τύχη όμως του δάσους, στα μεταλλεία δεν βρέθηκε τόσο σίδερο όσο λογάριαζαν στην αρχή. Γι' αυτό κι' οι εργασίες σταμάτησαν γρήγορα. Μαζι μ' αυτές έπαψαν κι' οι δουλειές των καρδονιάρηδων, και τότε μπόρεσε το δάσος ν' ανασάνη λίγο. Πολλοί απ' τους έργάζονταν εκεί πέρυ, έφυγαν για να πάν να βρουν άλλου δουλειά. Το δάσος όμως πάλι άπλώθηκε παντού, έτσι που τα χωριά και τα μεταλλεία φαινονταν τώρα σά νησάκια μέσ' στηθάλασσα. Οι άνθρωποι κοίταζαν το δάσος σαν έχορθοι. Έκεινο μεγάλωνε και γίνονταν ολοένα δυνατότερο και πιο πυκνό, ενώ εκείνοι φτώχαιναν και

δυστυχούσαν. Στο τέλος όμως συλλογίστηκαν ότι σέ κάτι μπορούσε να τους ώπρηθή και το δάσος, και άρχισαν να παίρνουν απ' αυτό τα ξύλα που τους χρειαζόνταν για τα σπίτια τους, κι' έκαναν τα μεγάλα δένδρα δοκάρια, τράβες και σανίδες για τα πατώματα. Και σέ λίγο είδαν πως μ' αυτόν τον τρόπο έβγαζαν το φωμί τους, όπως κι' αν έργάζονταν στα χωράφια ή στα μεταλλεία.

Από τότε οι άνθρωποι κοιτάζανε το δάσος μ' άλλο μάτι, έμαθαν να το μεταχειρίζονται με διάκριση και να το άγαπούν. Ξεχάσαν πιά και την παιλιά τους έχθηρα και λογαριάζανε το δάσος για τον καλύτερό τους φίλο.

Ο Κάρρ
Δώδεκα χρόνια άπάνω-κάτω προτού να περάση απ' εκείνο το μέρος ο Νιλς με τις άγριόχηνες, έ ιδιοκτήτης ενός μεταλλείου του Κολμαρτεν θέλησε να σκοτώση εν' από τα κυνηγετικά σκυλιά του. Φώναξε τον δασοφύλακα του

Ο Κάρρ κι' ο δασοφύλακας

και του είπε, ότι του ήταν πιά αδύνατο να κρατήση το σκυλί, γιατί δεν μπορούσαν να το ξεμαθύν με κανένα τρόπο να κυνηγή όλες τις κότες και τ' αρνιά που αντίκριζε. Γι' αυτό είπε στον δασοφύλακα να πάρη το σκυλί μαζί του και να το πάη να το σκοτώση βλαθεί μέσα στé δάσος. Ο δασοφύλακας έδωσε το σκυλί μ' ένα σχοινί από το λαιμό για να το πάη σέ μιά ώρισμένη τοποθεσία του δάσους, όπου σκότωναν κι' έθαβαν όλα τα γέρικα σκυλιά του άφεντικού του. Ο δασοφύλακας ήταν καλός άνθρωπος κι' όμως χαιρόταν που θα σκοτωνόταν ο σκύλος, γιατί ήξερε πολύ καλά πως δεν κυνηγούσε μόνο τις κότες και τ' αρνιά. Πολλές φορές τραγύριζε μέσα στο δάσος κι' έπνιγε ποτέ κανένα λαγουδάκι ποτέ κανένα τσαλαπετεινό. Ήταν ένα μικρό σκυλί με στήθος κίτρινο και κίτρινα τα μπροστινά ποδάκια. Τόν λέγαν Κάρρ κι' ήταν τόσο έξυπνος, που καταλάβαινε όλα δσα λέγαν οι άνθρωποι. Όταν λοιπόν ο δασοφύλακας τραβήξε μαζί του προς το δάσος, ήξερε ο Κάρρ τί τον περιμενε. Αλλά αυτό κανείς δεν ήμπορεσε να καταλάβη. Δεν κρέμασε κάτω το κεφάλι του, ούτε μάζεψε την

ουρά του, αλλά φαινόταν τόσο ξεννοιαστος όσο πάντοτε.

Θά ιδούμε όμως τώρα γιατί ο σκύλος έβαζε τόσο προσπάθεια, να μην άφήση κανέναν να καταλάβη ότι φοβόταν. Ήρω από το παλιό το μεταλλείο άπλωνόταν ένα μεγάλο και πυκνό δάσος. Ο κύριος του δάσους δεν επέτρεπε να το έκμεταλλευθούν καθόλου. Δέν κόβανε παρά, έλάχιστα ξύλα για κάψιμο κι' ούτε καν το είχαν καθαρίσει και περιποιηθεί, αλλά το είχαν άφήσει να μεγαλώσει και να άπλωθει όπως ήθελε. Ένα τέτοιο δάσος όμως, που δεν το πείραζε κανείς, θα ήταν φυσικά το ασφαλέστερο καταφύγιο για τα ζώα, και γι' αυτό τον λόγο μέσα εκεί κατοικούσαν πάρα πολλά άγρίμια. Τα ζώα άναμεταξύ τους το όνομαζαν «Το δάσος της ειρήνης» και το θεωρούσαν για το πιο ασφαλισμένο καταφύγιο μέσα σ' όλη τη χώρα. Ένω λοιπόν ο σκύλος περπατούσε δεμέλι από το λαιμό με το σκονί, θυμήθηκε πως τον φοβόνταν όλα τα μικρά ζώα μέσα στο δάσος.

— "Ε, Κάρρ, για σκέψου τί χαρές θα έκαναν αν ήξεραν το τί σέ περιμενη, σκέφθηκε. Κούνησε όμως την ουρά του και γούγισε χαρούμενα, για να μην τον δει κανένας και πει ότι φοβόταν κι' ο

τι είχε χάσει το θάρρος του. — Τι εύχαρίστηση θα ένοιωθα κι' έγώ απ' την ζωή, αν δεν μπορούσα που και που να κυνηγήσω, τι μ' άρέσει, σκέφθηκε. "Όποιος έχει άρεση ός μετανοιώσει γι' αυτό το πράγμα. Έγώ δεν μετανοιώω. Την ίδια στιγμή όμως που τάλεγε αυτά, άλλαξε εντελώς ή στάση του. Τέντωσε το κεφάλι του και τον λαιμό του, σαν να θέλε να ουρλιάξη δυνατά. Κι' όποτε έτρεχε πιά κοντά στο δασοφύλακα, αλλά στάθηκε από πίσω του. Δίχως άλλο ο καιμένος ο Κάρρ θα θυμήθηκε τίποτε δυοάρεστο. Το καλοκαίρι είχε άρχισι κι' οι άλλες ήταν λίγος καιρός που είχαν γεννησει τα μικρά τους, και τα προπερασμένο βράδυ κατόρθωσε ο Κάρρ να ξεμαρύνη ένα μικρό, πέντε ήμερών μονάχη, από τη μητέρα του και να το κυνηγήση ός τον βάλτο. Έπρεξε πίσω από το μικρό, πάνω στη χλόη, όχι τόσο για να το πιάση όσο για να διασκέδαση με το φόβο του. Η μητέρα του ήξερε ότι ο βάλτος, τώρα που μόλις είχαν λυώσει τα χιόνια, δεν είχε στερεό έδαφος και δεν ήμπορεσε να κρατήση ένα μεγάλο ζώο. (Άκολουθεί) **ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ**

